

че хората живѣятъ богато, а Ничова Майка живѣе сиромашки; че чуждото имане е твърде сладко, а свое тя нѣма, и Ничо захваналъ съ умътъ си да брои пари, да купува и да продава, да лъже и да обмѣрва, и сѣвсѣмъ са увѣрилъ, че сиромаштъ не е човѣкъ, а сиромашията е безчестие. И така, Ничо възлюбилъ богатството и употреблялъ сичките си сили да събере дѣтенско богатство, т. е. да поѣде чуждите мангъре. Още въ училището Ничо вече билъ и търговецъ и сарафинъ: той продавалъ на дѣцата пера, хартия, буюварчета, калиграфии, плакени кондиле, моливе и пр.; давалъ имъ стока на вѣра и зималъ отъ тѣхъ проценти; послѣ открадвалъ отъ покупателите си своята собственна стока и препродавалъ имъ я втори и трети пѣтъ, а отъ това излазяло, че и стоката му била стока и парите — пари, т. е. и вѣлците биле сити и овцете — цѣли.